

Control la vamă

Bragagiu

Trecui țara-ntunecării
Cât nu este ea de largă
Și în ușa Primăverii
Bat cu inima întreagă.

Întrebat am fost la vamă:
„Care-i țelul de venire?”
„Sunt bolnav mereu de teamă
Și-aș vrea leacul cu Iubire.”

Repetară iar cuvântul:
„Să ai, știi, ce nu se poate?”
„Lepăd frigul cu argintul
Și cojoacele bogate.”

„Cineva la noi te-așteaptă?”
„Nu prea cred, că-s strâns de vreme,
Firea mea neînțeleaptă
Se topește și tot geme.”

„Crezi că ți-e dorința bună:
Căci la noi te poți a pierde!”
„Las cununa mea de Lună
Pentru-un gât de aer verde..”

„Și nu ai frică de moarte?”
„Nu-s nebun și-mi este groază.
Dar măcar pe-o clipă-a-mparte
Vreau privirea mea c-o rază!”

„Începutul, vezi, e-n moină...”
„Însă-aleargă de-acum ochii
Și descoperă ca doină
Orice zi a babei Dochii.”

„Să păstrezi ce ai vrea peste
Vamă din ținuturi ninse?”
„Mărțișorul numai este
Soața ce pe piept mi-l prinse.”

„Apoi ce n-ai spus de-odată
Și ne mozolești cuvinte?!”
Treci, căci Țara noastră toată

E o Dragoste fierbinte!

Fiecare va cunoaște

Că o spui pe românește...

Da! Și când vei fi în Paște

Nu vorbi, ci doar trăiește!"

Victor Bragagiu